

РЕШЕНИЕ

№ 37782

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 09.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **9041** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Д. В., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], кв. А. 21, чрез адв. А. Е., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003581 от 15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателят посочва, че не бил уведомен надлежно за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил, което определя като съществено процесуално нарушение. Счита наложените принудителни мерки за прекомерни. Изтъква, че след установяване на липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ е заплатил същата. Моли съда за отмяна на оспорената заповед, да му бъде върната СУМПС и да бъдат възстановени регистрационните табели на автомобила. Претендира направените по делото разноски. Към жалбата представя талон за застраховка „Гражданска отговорност“.
В съдебно заседание жалбоподателят Д. Д. В. се представлява от адв. Е., която поддържа жалбата, като отново излага доводи в тази насока и представя списък на разноските. В допълнение представя писмени бележки, с които доразвива доводите си за незаконосъобразност на

оспорената заповед.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – М. Т., редовно призван, не се явява и не се представлява. С писмени бележки, чрез адв. К., изразява становище за неоснователност на оспорената заповед.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ - 26-4332-003581 от 15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, на Д. Д. В. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „з“, „г“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Със заповедта е отнето СУМПС №[ЕИК].

Видно от мотивите на заповедта, мярката се налага заради това, че на 12.07.2026 г. около 10:54 ч. в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] управлява лек автомобил А. А4 с рег. номер СВ 2102 КР, лична собственост на Д. Д. В., като на кръстовището с [улица] при извършената проверка се е установило, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация от 09.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 5545558/12.07.2026 г. за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От приложената по делото справка Справка АИС-КАТ е видно, че регистрацията на МПС с рег. № С. е служебно възстановена на 12.07.2026 г. в 11:48 часа. Направена е и служебна справка в „Гаранционен фонд“, от която се установява, че на 12.07.2026 г. за автомобил А. А4 с рег. номер С., собственост на жалбоподателя е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 12.07.2026 г. до 11.07.2027 г.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представените по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 5133-735 от 22.01.2026 г., от която е видно, че издателят на оспорения акт – М. Т. Т. заема длъжността полицейски инспектор в сектор „Охранителна полиция“, съдът приема, че оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основанията по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Съдът намира за неоснователни основните възражения на жалбоподателя, свързани с липсата на надлежно уведомяване относно служебното прекратяване на регистрацията, липсата на знание за това обстоятелство и недоказаност на умишлено нарушение. Следва да се посочи, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват административни наказания. Те имат преустановителен и превантивен характер и целят предотвратяване или преустановяване на административни нарушения и обезпечаване безопасността на движението по пътищата. Поради това прилагането им не е обусловено от установяване на вина у адресата на мярката, а от наличието на предвидените в закона обективни материалноправни предпоставки. Следователно въпросът дали жалбоподателят е знаел или е могъл да знае за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, както и въпросът за надлежното уведомяване по реда на чл. 574 от КЗ, са обстоятелства, които биха имали значение при преценката за наличието на вина в рамките на административнонаказателно производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство по съдебен контрол върху принудителна административна мярка.

Въпреки това съдът намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и при неспазване на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП, на което основание е издадена процесната заповед, е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявала МПС със служебно прекратена регистрация от 09.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите.

В настоящия случай към момента на съставяне на АУАН № ГА № 5545556/12.07.2026 г. действително е било налице нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, но към момент на издаване на оспорената ЗППАМ жалбоподателят е сключил Застрахователна полица „Гражданска отговорност" към ЗД „Бул Инс" АД със срок на валидност от 12.07.2026 г. до 11.07.2027 г. и регистрацията на автомобила е била възстановена служебно, което се доказва от представената по делото Справка АИС-КАТ, от която е видно, че регистрацията на МПС с рег. № С. е служебно

възстановена на 12.07.2026 г. в 11:48 часа. Обстоятелството, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена в рамките на същия ден, в който е установено нарушението, а оспорената ЗППАМ е издадена няколко дни по-късно, е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е в съответствие с материалния закон както и на целта на закона. Както бе посочено по-горе принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер и не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява. В случая установеното противоправно поведение е било преодоляно в рамките на същия ден, а именно – сключена е застрахователна полица „Гражданска отговорност“, като на същия ден са отстранени и последиците от това нарушение – служебно е възстановена регистрацията на МПС. При това положение продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това. При тези обстоятелства, съдът приема, че към датата на издаване на процесната ПАМ вече не са били налице основанията за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква з) г) ЗДвП, като и това, че мярката е в несъответствие с целта на закона.

Следва да се посочи и това, че в ЗДвП е предвидена и хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, според която на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. От друга страна в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП е предвидено, че същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е") от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Освен това, когато се прилага буква „е“) продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, а в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от решаване на въпроса за отговорността. Прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“) ЗДвП би била по-благоприятна за лицето от тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката, а съгласно чл. 6, ал. 3 АПК, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Ето защо, дори да се приеме, че са налице две хипотези, при които административният орган има право на избор дали да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“) или по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която в случая е тази по чл. 171, т. 1, б. „е“) от ЗДвП, като в конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Със списък на разноските по чл. 80 от ГПК са претендирани такива в размер на 5 евро държавна такса и 400,00 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за частично доказани. В настоящия случай следва да се присъди само заплатена държавна такса в размер на 5 евро в полза на жалбоподателя. Що се отнася до претендираното адвокатско възнаграждение, същото не следва да се присъжда, тъй като по делото не е представен нито договор за правна защита и съдействие, нито платежно нареждане за платен адвокатски хонора. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС, ОС на Гражданска и Търговска колегия, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато по делото е представено доказателство за реално извършване плащане на разноските. Страната следва да е заплатила възнаграждението, като в договора трябва да е вписан начинът на плащане. В случай че адвокатското възнаграждение е платено „в брой“ то Договорът за правна защита и съдействие служи като доказателство за плащането, а ако е платено по банков път - задължително се представя платежен документ за това. В случая не е представен нито Договор за правна защита и съдействие, нито платежен документ, доказващ реално плащане на адвокатското възнаграждение. Ето защо в тази част искането за присъждане на разноски се явява неоснователно. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 5 евро държавна такса. Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 20 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003581 от 15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „гг“) от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 5,00 евро /пет евро/, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на осн. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: